

»Vi ste moje ruke«

predsjednik Dieter F. Uchtdorf
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Kao učenici Isusa Krista, pozvani smo dati podršku i liječiti, a ne osuđivati.

Priča kaže da je tijekom bombardiranja jednog grada u Drugom svjetskom ratu veliki kip Isusa Krista teško oštećen. Kada su mještani pronašli kip među ruševinama, tugovali su jer je to bio dragi simbol njihove vjere i Božje prisutnosti u njihovim životima.

Stručnjaci su uspjeli popraviti veći dio kipa, ali njegove su ruke bile oštećene tako teško da nisu mogle biti popravljene. Neki su predložili da zaposle kipara koji bi izradio nove ruke, ali drugi su ga htjeli ostaviti kao što je bio - stalni podsjetnik na tragediju rata. Na kraju je kip ostao bez ruku. Međutim, građani su dodali na podnožje kipa Isusa Krista znak s ovim riječima: »Vi ste moje ruke.«

Mi smo ruke Kristove

Duboka je lekcija koju prenosi ova priča. Kad mislim na Spasitelja, često ga zamišljam ispruženih ruku, kako dopire do nas da bi utješio, izliječio, blagoslovio i volio. I on je uvijek razgovarao *s ljudima*, no nikada ne *s visoka*. Volio je skromne i krotke i hodao među njima, poslužujući im i nudeći im nadu i spasenje.

To je ono što je činio za vrijeme svoga smrtnog života, to je ono što bi činio da danas živi među nama, i to je ono što bismo mi trebali činiti kao njegovi učenici i članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana.

Ovog prekrasnog uskršnjeg jutra naše misli i srca su privučeni k njemu - Nadi Izraela i Svjetlu svijeta.

Dok oponašamo njegov savršeni primjer naše ruke mogu postati njegove ruke; naše oči, njegove oči; naše srce, njegovo srce.

Naše ruke mogu zagrliti

Duboko me dojmio način kako naši članovi Crkve pružaju sebe drugima. Kada čujemo za vašu nesebičnu žrtvu i sveobuhvatnu sućut, naša se srca pune zahvalnošću i srećom. Vi ste jarka svjetlost svijetu i poznati ste po svojoj dobroti i sućuti diljem svijeta.

Nažalost, s vremena na vrijeme mi također čujemo o članovima Crkve koji postaju obeshrabreni pa prestanu dolaziti i sudjelovati na crkvenim sastancima, jer misle da se tu ne uklapaju.

Kada sam bio dječak, Njemačka je nakon Drugog svjetskog rata bila slomljena i u ruševinama. Mnogi su ljudi bilo gladni, bolesni i na samrti. Dobro se sjećam humanitarnih pošiljaka s hranom i odjećom koje je poslala Crkva iz Salt Lake Cityja. I danas još uvijek mogu osjetiti miris odjeće i još uvijek mogu okusiti slasnost konzerviranih breskvi.

Bilo je onih koji su se tada priključili Crkvi zbog stvari koje su tada primali. Neki su članovi s prezirom gledali te nove obraćenike. Čak su ih zvali i uvredljivim imenom: *Büchsen Mormonen* ili »mormoni konzervirane hrane«. Oni nisu prihvaćali te nove članove jer su vjerovali da će oni, nakon što njihove vremenite potrebe budu ispunjene, otpasti.

Dok su neki uistinu otišli, mnogi su ostali - oni su došli u Crkvu, okusili slasnost evanđelja i osjetili nježni zagrljaj brižne braće i sestara. Otkrili su »dom«. A danas, tri i četiri naraštaja kasnije, mnoge obitelji povezuju svoje članstvo u Crkvi unatrag s tim obraćenicima.

Nadam se da ćemo pružiti dobrodošlicu i voljeti svu Božju djecu, uključujući i onu koja se možda odijeva, izgleda, govori ili čini stvari drugačije. Nije dobro učiniti da se drugi osjećaju manje vrijednima. Uzdignimo one oko nas. Pružimo ruku dobrodošlice. Ugradimo u našu braću i sestre u Crkvi posebnu mjeru humanosti, sućuti i milosrđa tako da osjete kako su napokon pronašli dom.

Kada smo u napasti suditi, pomislimo na Spasitelja koji je »ljubi[o] svijet, te život svoj polaže da sve ljude privuče k sebi. On, dakle, nikomu ne brani da uzme udjela u spasenju njegovu. ...

»[I] veli: Dođite k meni svi krajevi zemaljski... [jer] svi su, naprotiv, ljudi povlašteni, jedni kao i drugi, i nikomu zabranjeno nije«.¹

Dok čitam Sveta pisma, čini se da su oni koji primaju Spasiteljev najjači prijekor često oni koji sebe cijene vrlo visoko zbog svoga bogatstva, utjecaja ili zamišljene pravednosti.

Jednom je prigodom Spasitelj ispričao usporedbu o dvojici muškaraca koji su otišli u hram moliti se. Jedan od njih, cijenjeni farizej, molio se: »Bože, zahvaljujem ti što nisam kao ostali ljudi: razbojnici, nepravednici, preljubnici ili kao i ovaj ovdje carinik. Postim dvaput u tjednu i dajem desetinu od svega što stečem.«

Drugi čovjek, omraženi carinik, ostao je »daleko, [i] ne usudi se ni očiju podignuti prema nebu, već se udario u prsa i molio: 'Bože, smiluj se meni grešniku!«

A Isus je rekao: »Kažem vam, ovaj se vrati opravdan kući, a ne onaj.«²

U stvarnosti, mi smo »svi sagriješili i lišeni [smo] Božje slave«.³ Svima nam je potrebna milost. U taj zadnji dan kada budemo pozvani na sud Božji, zar se ne nadamo da će mnoge naše nepravilnosti biti oprostene? Zar ne čeznemo osjetiti zagrljaj Spasitelja?

Čini se jedino pravo i ispravno da proširimo na druge ono što tako žarko želimo za sebe.

Ne kažem da bismo trebali prihvatiti grijeh ili previdjeti zlo, u našem osobnom životu ili u svijetu. Ipak, u našoj gorljivosti ponekad brkamo grijeh s grešnikom i osuđujemo prebrzo i s premalo sućuti. Znamo iz suvremene objave da je »vrijednost... duša velika u očima Božjim«.⁴ Ne možemo procijeniti vrijednost druge duše više nego što možemo izmjeriti raspon svemira. Svaka osoba koju sretnemo posebno je važna našem Nebeskom Ocu. Kada jednom to shvatimo, možemo početi shvaćati kako bismo se trebali ponašati prema bližnjima.

Jedna je žena, koja je prošla kroz godine iskušenja i tuge, rekla kroz suze: »Došla sam do zaključka da sam ja kao stara novčanica od 20 dolara - zgužvana, rastrgana, prljava, zlostavljana i puna ožiljaka. No još uvijek sam novčanica od 20 dolara. Imam nekakvu vrijednost. Iako možda ne izgledam najbolje, i iako sam iscrpljena i iskorištena, ja sam još uvijek vrijedna punih 20 dolara.«

Naše ruke mogu utješiti

S time u mislima, meka se naša srca i ruke pruže sa suosjećanjem prema drugima, jer svatko hoda svojim teškim putem. Kao učenici Isusa Krista, našeg Učitelja, pozvani smo podržati i izliječiti, a ne osuditi. Zapovjedbena nam je da »plaćemo s onima koji plaču« i da »tješimo one kojima je utjeha potrebna.«⁵

Za nas kao kršćane nije dostojno pomisliti da oni koji pate zaslužuju svoju patnju. Uskršnja nedjelja je dobar dan za prisjećanje da je naš Spasitelj dragovoljno uzeo na sebe bol, bolest i patnju svih nas - čak i onih među nama za koje izgleda kao da zaslužuju svoju patnju.⁶

U Mudrim izrekama čitamo da »prijatelj ljubi u svako vrijeme, a u nevolji i bratom postaje«.⁷ Trebamo uvijek voljeti. Trebamo uvijek biti tu za našu braću i sestre tijekom teških razdoblja.

Naše ruke mogu služiti

Stara židovska legenda govori o dva brata, Abram i Zimriju, koji su posjedovali polje i zajedno ga obrađivali. Dogovorili su se da jednako podijele i rad i žetvu. Jedne noći kada je žetva došla kraju, Zimri nije mogao spavati jer mu se nije činilo pravedno da Abram, koji je imao ženu i sedam sinova za hraniti, dobije samo pola berbe, dok je on, koji je izdržavao samo sebe, imao toliko puno.

Tako se Zimri obukao i tiho otišao u polje, uzeo trećinu svoje žetve i stavio na hrpu svog brata. Zatim se vratio u krevet, zadovoljan što je ispravno postupio.

U međuvremenu ni Abram nije mogao spavati. Mislio je na svoga brata Zimrija koji je bio sasvim sam, bez sinova da mu pomognu u radu. Nije mu izgledalo pravedno da Zimri, koji radi tako naporno sam, dobije samo polovinu žetve. To sigurno nije pravedno pred Bogom. Tako je Abram tiho otišao u polje, uzeo trećinu svoje žetve i stavio je na hrpu svog voljenog brata.

Sljedećeg jutra braća su otišla u polje i bila zapanjena vidjevši da su hrpe još uvijek iste veličine. Te su se noći braća iskrala iz svojih kuća da bi ponovila svoj rad iz prethodne noći. Ali ovaj put su otkrili jedan drugoga, a kada se to dogodilo, zaplakali su i zagrlili se. Nitko od njih nije mogao govoriti, jer su njihova srca bila prepuna ljubavi i zahvalnosti.⁸

Ovo je duh sućuti: druge voljeti kao sebe,⁹ tražiti njihovu sreću i činiti im ono što se nadamo da ni oni učinili nama.¹⁰

Istinska ljubav zahtijeva djelovanje

Istinska ljubav zahtijeva djelovanje. Mi možemo govoriti o ljubavi cijeli dan - možemo pisati bilješke ili pjesme koje je naviještaju, pjevati pjesme koje je hvale, i propovijedati propovijedi

koje je potiču - ali sve dok ne pokažemo tu ljubav na djelu, naše su riječi samo »mjed što ječi, ili cimbal što zveči«¹¹.

Krist nije samo govorio o ljubavi, on ju je pokazivao svaki dan svoga života. On se nije udaljio od gomile. Budući da je bio među ljudima, Isus je dosegnuo svakoga od njih. Spasio je izgubljene. On nije samo podučavao u razredu o posezanju u ljubavi, a zatim prenosio stvarni rad na druge. On nije samo podučavao, već nam je i pokazao kako da »potpomaž[emo] slabe, uzdiž[emo] ruke ovješene i ojača[mo] koljena klecava«.¹²

Krist savršeno zna kako posluživati drugima. Kada Spasitelj pruža svoje ruke, oni koje dodirne su uzdignuti i kao rezultat postaju veći, jači i bolji ljudi.

Ako smo mi njegove ruke, zar ne bismo trebali činiti isto?

Možemo voljeti kao što je on volio

Spasitelj je otkrio savršene prioritete u našim životima, domovima, odjelima, zajednicama i našim narodima kada je govorio o ljubavi kao i velikoj zapovijedi o kojoj »ovisi sav Zakon i Proroci«.¹³ Možemo provesti dane razmišljajući o najsitnijim detaljima života, o zakonu i dugom popisu stvari koje trebamo učiniti; no ako zanemarimo velike zapovijedi, sve je uzaludno, i mi smo oblaci bez vode, plutajući na vjetru, i stabla bez plodova.¹⁴

Bez te ljubavi za Boga Oca i naše bližnje mi smo samo oblik njegove Crkve - bez suštine. Kakvo dobro nosi naše podučavanje bez ljubavi? Kakvo dobro nosi misionarski, hramski ili humanitarni rad bez ljubavi?

Ljubav je ono što je nadahnulo našeg Nebeskog Oca za stvaranje naših duhova; to je ono što je dovelo našeg Spasitelja do Getsemanskog vrta kako bi učinio sebe otkupninom za naše grijeh. Ljubav je veliki motiv nauma spasenja; ona je izvor sreće, uvijek obnavljajući izvor ozdravljenja, dragocjeni izvor nade.

Dok pružamo svoje ruke i srca prema drugima u kristolikoj ljubavi, nešto se prekrasno događa nama. Naši vlastiti duhovi postaju ozdravljeni, profinjeniji i jači. Mi postajemo sretniji, mirniji i otvoreniji za šapate Duha Svetoga.

Svim svojim srcem i dušom zahvalan sam našem Nebeskom Ocu za njegovu ljubav za nas, za dar njegovog Sina, za život i primjer Isusa Krista i za njegovu bezgrešnu i nesebičnu žrtvu. Radujem se zbog toga što Krist nije mrtav, već je uskrsnuo iz groba! On živi i vratio se na zemlju obnoviti svoju ovlast i evanđelje ljudima. Dao nam je savršen primjer kakvi muškarci i žene trebamo biti.

Ove uskršnje nedjelje, kao i svaki dan, dok razmišljamo s pobožnošću i strahopoštovanjem kako nas naš Spasitelj grli, tješi i ozdravlja, obvežimo se da ćemo postati njegove ruke, da i drugi preko nas mogu osjetiti njegov zagrljaj pun ljubavi. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. 2. Nefi 26:24-25, 28; kurziv dodan.

2. Vidi Luka 18:9-14
3. Rimljanima 3:23
4. Nauk i savezi 18:10
5. Mosija 18:9
6. Vidi Alma 7:11-13; Nauk i savezi 19:16
7. Mudre izreke 17:17
8. Vidi Clarence Cook, »Abram and Zimri«, u *Poems, Clarence Cook* (1902), 6–9.
9. Vidi Matej 22:39
10. Vidi Matej 7:12
11. 1. Korinćanima 13:1
12. Nauk i savezi 81:5
13. Matej 22:40
14. Vidi Judina 1:12